

РЕШЕНИЕ

№ 17176

гр. София, 20.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
публично заседание на 22.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **358** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на Б. Б. Б., чрез адвокат Н. Д., срещу Решение № 1040-21-779/20.12.2024 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (ТП на НОИ)-С.-град, с което е оставена без уважение жалба с вх. № 1012-21-942/23.08.2024 г. и е потвърдено Разпореждане № 35219/14.08.2024 г. на длъжностното лице по чл. 60. ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване, с което злоуполуката, претърпяна от Б. Б. Б. не е приета за трудова злоуполука.

Жалбоподателят поддържа, че обжалваното Решение на директор на ТП на НОИ С. - град е неправилно и незаконосъобразно. Сочи, че от събраните по делото доказателства се установява, че злоуполуката е настъпила при и по повод на служебните му задължения. Заявил е данни на свидетели, както за обстоятелствата по настъпване на злоуполуката, така и за обстоятелствата по изпълняваната от него трудова дейност. Твърди, че административния орган не е направил всичко възможно да установи, че изпълняваната от него дейност е трудова. Направено е искане да се отмени Решение № 1040-21-779/20.12.2024 г. на директор на ТП на НОИ С. - град, а преписката върната на ТП на НОИ за установяване на трудовото правоотношение между жалбоподателя и дружеството „М.“ ЕООД с[ЕИК]. В съдебно заседание, жалбоподателя, редовно призован, представлява се от адв. А., който поддържа жалбата. Претендира разноски съобразно представен списък /л.80/.

Ответникът - директор на ТП на НОИ-С.-град, редовно призован, се представлява от юрк. А.,

която изразява искане жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Заинтересованата страна – „Митстрой“ ЕООД, редовно уведомена, не се явява и не се представлява.

Административен съд-София- град, след като прецени събраните по делото писмени и гласни доказателства и във връзка с доводите на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На основание чл. 57, ал. 2 от КСО в ТП на НОИ С.- град е подадена декларация вх. № 331/21.03.2024 г. /л. 41/ от Б. Б. Б. за претърпяна от него злополука станала на 19.02.2024 г. на [улица], [населено място], докато изпълнявал функцията на „майстор на камък, плочки, зидане и шпакловане“.

На основание чл. 58, ал. 1от КСО е извършено разследване на декларираната злополука от представители на ТП на НОИ С. град и ИА „Главна инспекция по труд“, Дирекция „Инспекция по труда“ С.-град.

Резултатите от разследването са обективирани в протокол № 59/25.07.2024 г. /л.29 и сл./ Протоколът за резултата от извършеното разследване на злополуката няма характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 от Административно-процесуалния кодекс /АП К/. а е документ, който отразява действията и констатациите на комисията за разследване на злополуката, и е част от производството по издаване на такъв /чл. 21, ал. 5 от АПК/- разпореждането за приемане или за неприемане на злополуката за трудова.

Съгласно данните от декларацията за трудова злополука с вх. № 331/21.03.2024 г. на ТП на НОИ С.-град; Жалба вх. № 1012-21-942/23.08.2024 г. на Б. Б. Б. /л.41/; молба от Б. е видно, че на 19.02.2024 г. според подадената декларация за трудова злополука Б. е работил като майстор на камък, плочки, зидане и шпакловане на обект на [улица], [населено място]. По време на „шпакловане на врата паднал от нестабилна стълба и получил счупване на таза в крилото на дясна илиачна кост.

Според подадената декларацията и молбата за разследване от Б.: „Работил за фирма „Митстрой“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] като майстор на камък, плочки, зидане и шпакловане. Работил е без сключен трудов договор.

Видно от протокол № 59/25.07.2024 г. се установява, че в края на месец юни 2023 г. бил извикан от техническия ръководител на обект на [улица] започнал работа като майстор на камък, плочки, зидане и шпакловане. На пострадалия не бил изготвен дори временен договор. На 19.02.2024 г. шпакловал вратите на обекта. Бил на последната врата, когато се качил на стълба. Тя се завъртяла и Б., паднал отгоре на нея в следствие на което, чупи таз.

В хода на разследване на злополуката до осигурителя „Митстрой“ ЕООД е изпратено искане по чл. 108, ал. 2 от КСО, за предоставяне на налични в дружеството документи за лицето Б. Б., свързани с полагането му на труд в дружеството. В отговор от управителя на дружеството С. И. е постъпила информация, че лицето Б. не е работи и не е имал трудови взаимоотношения с дружеството през посочения период – 19.02.2024 г. В представени писмени обяснения от страна на дружеството ч/з упълномощено лице се твърди, че Б. е работил в дружеството през 2018 г., след което не е работил по трудов договор в „Митстрой“ ЕООД и не е полагал труд в полза на дружеството, поради което в дружеството нямат регистрирана трудова злополука на Б. Б. на обекти изпълнявани от „Митстрой“ ЕООД.

При извършена проверка в информационната система на НОИ е установено, че не са подадени уведомления по чл. 62 от КТ за сключен трудов договор с Б. Б.. Установено е също, че не са подадени данни по Наредба Н-13/17.12.2019 г. на Министъра на финансите за осигуряване на лицето по трудови правоотношения.

При тази фактическа обстановка, която е безспорно установена по делото е издадено процесното Разпореждане № 35219/14.08.2024г. на длъжностното лице по чл. 60. ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване, с което не е приело декларираната злополука за трудова.

Разпореждането е обжалвано в срок и предвид установеното по-горе и поради липса на представени други доказателства, които да оборват установеното в хода на административния процес и при същата фактическа обстановка е издадено и процесното Решение № 1040-21-779/20.12.2024 г. на Директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт С.-град, с което е оставена без уважение жалба с вх. № 1012-21-942/23.08.2024 г. и е потвърдено Разпореждане № 35219/14.08.2024г. на длъжностното лице по чл. 60. ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване, с което злополуката, претърпяна от Б. Б. не е приета за трудова злополука.

В мотивите на Решението е посочено, че претърпяното на 19.02.2024 г. от Б. Б. Б. здравословно увреждане не обхваща предвидените от законодателя хипотези по чл. 55, ал. 1 от КСО, поради което не може да бъде прието за трудова злополука. Посочено, че в случая не е налице един от елементите на фактическия състав на трудовата злополука, а именно злополуката да е станала с осигурено лице.

В хода на производството пред настоящата инстанция са приети всички доказателства, приложени към жалбата, както и представената от ответника административна преписка, като е разпитан и свидетел.

При така установената фактическа обстановка и в съответствие с разпоредбата на чл. 168, ал. 1-3 от АПК за проверка на обжалвания административен акт на всички основание по чл. 146 от АПК, съдът прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена в срока, от лице с правен интерес от оспорване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно нейната основателност.

По същество на спора:

Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган-Директора на ТП на НОИ С.-град, който съгласно разпоредбата на чл. 117, ал. 1, т. 1, б. "г" от КСО притежава материална и териториална компетентност да се произнесе по подадената жалба срещу разпореждането, с което се приема, че злополуката с Б. Б. не е трудова злополуката. Решението отговаря на изискването за форма по чл. 59, ал. 2 от АПК, като е издадено в писмена форма, съдържа правни и фактически основания за издаването му и е подписано от неговия издател, с оглед на което съдът приема, че не са налице отменителните основания по чл. 146, т. 1 и т. 2 от АПК.

Процесното разпореждане издадено от Длъжностно лице по чл.60, ал.1 от КСО е издадено въз основа на събраните доказателства за декларираната злополука вх.№ 331/21.03.2024 г., при който е установено, че жалбоподателят не е имал качеството на осигурено лице. Обжалвано е по административен ред и в резултат на проведено производство по чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "г" от КСО е постановено и оспореното решение. В него са посочени последователно извършените действия, изложени са фактически и правни изводи. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване. Датирано и подписано е.

При издаването на оспореното решение не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Решението и потвърденото с него разпореждане са издадени в съответствие с изискванията на чл. 35 от АПК, след като са изяснени всички факти и обстоятелства във връзка с декларираната злополука и не са допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК, представляващи основание за отмяна на

оспорения административен акт.

Обжалваното решение, с което е потвърдено Разпореждане № 35219/14.08.2024 г. на длъжностното лице по чл. 60 от КСО, с което не се признава за трудова злополуката с Б. Б. Б. на 19.02.2024 г. е постановено в съответствие с материалния закон.

По делото е безспорно, че Б. Б. не е бил осигурено лице по смисъла на КСО и не е налице констатирано трудово правоотношение, вкл. и по реда на чл.405а от КТ.

На следващо място в разглеждания случай е безспорно, че е налице увреждане на здравето, който факт не се оспорва от ответника.

Трудовата злополука като осигурен социален риск е легално определена в нормата на чл. 55, ал. 1 от КСО, в която са установени юридическите белези и кумулативно изискуемите предпоставки, с наличието на които законодателят обвързва приемането на дадена злополука за трудова, както следва: 1 внезапно увреждане на здравето (внезапно, външно неочаквано и непредвидимо еднократно и пряко въздействие върху човешкия организъм, което накърнява телесната цялост и нарушава нормалното функциониране на органите на човешкото тяло); 2 злополуката да е станала с осигурено лице; 3 неблагоприятен резултат от увреждането - неработоспособност или смърт; 4 причинна връзка-неблагоприятният резултат да бъде пряко следствие от внезапното увреждане на здравето, а не на други обстоятелства; 5 увреждането да е станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на осигурителя и 6 наличие на функционална връзка между настъпилото увреждане на здравето и условията на труд.

Следва да се посочи, че ако някой от гореизброените елементи липсва, злополуката не може да се квалифицира като трудова.

От съвкупната преценка на събраните по делото доказателства, в това число и от събраните допълнително доказателства, писмени и гласни, може да се направи обоснован извод, че в случая не са налице всички предпоставки, визирани в чл. 55, ал. 1 от КСО, жалбоподателят не е бил осигурено лице по смисъла на КСО. Не е осъществен сложният фактически състав на чл. 55. ал. 1 от КСО за класифициране на злополуката като трудова, тъй като не е налице един от конститутивните признаци на трудовата злополука, а именно злополуката да е станала с осигурено лице.

Съгласно чл. 40, ал. 1 от КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск.

Предмет на спор в процесния случай е заключението, направено от длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 КСО, възприето с решението на директора на ТП на НОИ С.-град, че претърпяното увреждане не е станало с лице, осигурено за всички осигурени социални рискове.

В този смисъл нормата на чл. 4, ал. 1, т. 1 КСО определя, че задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица по този кодекс са: 1. работниците и служителите, независимо от характера на работата, от начина на заплащането и от източника на финансиране, с изключение на лицата по ал. 10 и по чл. 4а, ал. 1.

Видно от цитираната разпорежба, предпоставка за възникване право на парично обезщетение е качеството „осигурено лице“. Легална дефиниция на за осигурено лице е дадена в §1, т. 3 от ДР на КСО – „физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски“.

Следователно лицето трябва да има сключен трудов договор. Безспорно по делото е установено,

че жалбоподателя няма сключен трудов договор по данни в системата на НОИ и не са подавани уведомления по чл.62 от КТ за сключен трудов договор с Б. Б.. По сведения на разпитания в последното проведено о.с.з. – Д. Д. Д., както той, така и жалбоподателят са работили на обекта на [улица] двамата без сключени трудови договори. Посочва, че процесния инцидент с Б., са му съобщили, че работи на трудов договор. Посочва още, че нито е подписвал, нито е виждал такъв договор, който да урежда трудовите правоотношения между него и „Митстрой“ ЕООД.

Според разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10 КСО, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 и 5 КСО. Разпоредбата на чл. 10, ал. 1 КСО изрично определя момента, от който възниква осигуряването - денят, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 и продължава до прекратяването ѝ, респ. лицето следва добросъвестно да участва в осигурителното правоотношение и обуславящото го трудово такова, за да придобие право на парично обезщетение.

Органът по осигуряването е мотивирал становище, че жалбоподателя не е бил осигурено лице. Съдът приема тази теза за обоснована и напълно кореспондираща на събраните в хода на административното производство доказателства.

Въз основа на съвкупната преценка на приетите по делото доказателства настоящият съдебен състав приема, че на 19.02.2024 г. е било налице внезапно увреждане на здравето на Б., което обаче не представлява трудова злополука по смисъла на чл. 55, ал. 1 от КСО. В този смисъл правилно и законосъобразно длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО е приело, че претърпяната от Б. Б. на 19.02.2024 г. злополука не следва да се квалифицира като трудова злополука при условията на чл. 55, ал. 1 от КСО.

На това основание и въз основа на доказателствата по делото, следва, че Разпореждане № 35219/14.08.2024 г., с което длъжностно лице по чл. 60, ал. 1 от КСО не е признато за трудова злополука претърпяното от Б. Б. здравословно увреждане станало на 19.02.2024 г. на "Строителен обект" на [улица], [населено място], докато изпълнявал функцията на майстор, в съответствие с материалния закон и целите на закона, поради което и правилно е потвърдено с Решение № 1040-21-779/20.12.2024 г. на Директора на ТД на НОИ-С.-град.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение и потвърденото с него разпореждане е законосъобразно, като издадено от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила в съответствие с материалния закон и с неговата цел.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, предвид фактическата и правна сложност на делото жалбоподателят следва да му заплати юрисконсултско възнаграждение в минимален размер - 100 лева.

Воден от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, III отделение, 66 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Б. Б., ЕГН: срещу Решение № 1040-21-779/20.12.2024 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт -С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № 35219/14.08.2024 г. на длъжностното лице по чл. 60. ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване

ОСЪЖДА Б. Б. Б., [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], общ. Долна Митрополия, обл. П., да заплати на ответника Националния осигурителен институт С.-град юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лв.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщението за изготвянето му.

Съдия: